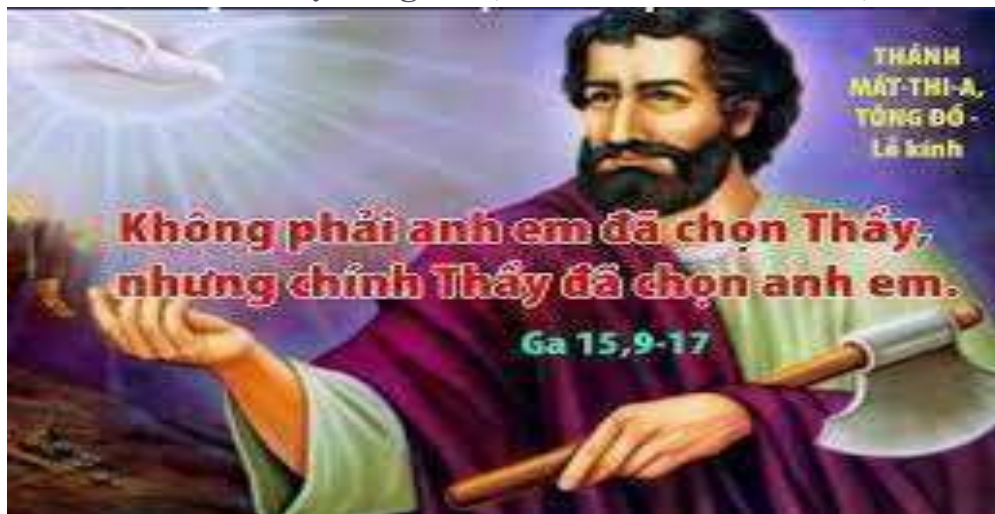

CHÚA NHẬT TUẦN VII MÙA PHỤC SINH NĂM B

⇒ Trong những ngày ấy, Phêrô đứng lên giữa anh em (đám đông có chừng một trăm hai mươi người) mà nói: “Hỡi anh em, phải ứng nghiệm lời Thánh Kinh mà Thánh Thần đã dùng miệng Đavít để tiên báo về Giuđa, kẻ hướng dẫn những người bắt Chúa Giêsu. Hắn cũng là một trong số chúng ta, đã thông phần chức vụ của chúng ta. Vì chưng, trong Thánh vịnh có chép rằng: “Một người khác sẽ lãnh lấy chức vụ của nó”.

Vậy trong những người đi cùng với chúng ta suốt thời gian Chúa Giêsu sống giữa chúng ta, kể từ ngày Gioan thanh tẩy, cho đến ngày Chúa Giêsu lìa chúng ta mà lên trời, chúng ta phải chọn lấy một người trong những người có mặt đây, để cùng với chúng ta làm chứng Người đã sống lại”. Họ giới thiệu hai người: Giuse tức Basabba, biệt danh là Công chính, và ông Matthia. Đoạn họ cầu nguyện rằng: “**Lạy Chúa, Chúa thấu suốt tâm hồn mọi người, xin hãy tỏ ra Chúa chọn ai trong hai người này, để nhận chức vụ và tước hiệu tông đồ thay cho Giuđa, kẻ đã hư hỏng mà đi đến nơi của nó**”. Thế rồi họ bắt thăm và Matthia đã trúng thăm: Ông được kể vào với số mười một tông đồ. (Cv 1:15-17. 20a. 20c-26)

⇒ *Các con thân mến, nếu Thiên Chúa thương yêu chúng ta dường ấy, thì chúng ta cũng phải thương yêu nhau.* Chẳng ai thấy Thiên Chúa bao giờ, nếu chúng ta thương yêu nhau, thì Thiên Chúa ở trong chúng ta, và tình yêu của Người nơi chúng ta đã được tuyệt hảo. Do điều này mà chúng ta biết chúng ta ở trong Người và Người ở trong chúng ta, là Người đã ban Thánh Thần cho chúng ta. Và chúng ta đã thấy và chứng nhận rằng Chúa Cha đã sai

Con mình làm Đấng Cứu Thế. Ai tuyên xưng Đức Giêsu là Con Thiên Chúa, thì Thiên Chúa ở trong người ấy và người ấy ở trong Thiên Chúa. Còn chúng ta, chúng ta đã biết và tin nơi tình yêu của Thiên Chúa đối với chúng ta. Thiên Chúa là Tình Yêu, và ai ở trong tình yêu thì ở trong Thiên Chúa, và Thiên Chúa ở trong người ấy. (1 Ga 4:11-16)

- ⇒ Khi ấy, Chúa Giêsu ngược mắt lên trời cầu nguyện rằng: “Lạy Cha chí thánh, xin gìn giữ trong danh Cha những kẻ Cha đã ban cho Con, để chúng được nên một như Ta. Khi Con còn ở với chúng, Con đã gìn giữ chúng trong Cha. Con đã gìn giữ những kẻ Cha đã giao phó cho Con, không một ai trong chúng bị mất, trừ ra con người hư vọng, để lời Kinh Thánh được nên trọn. Bây giờ Con về cùng Cha, và Con nói những điều này khi Con còn dưới thế, để chúng được đầy sự vui mừng của Con trong lòng.

Con đã ban lời Cha cho chúng, và thế gian đã ghét chúng, vì chúng không thuộc về thế gian, cũng như Con không thuộc về thế gian. Con không xin Cha đem chúng ra khỏi thế gian, nhưng xin gìn giữ chúng cho khỏi sự dữ. Chúng không thuộc về thế gian, cũng như Con không thuộc về thế gian. Xin hãy thánh hoá chúng trong sự thật: lời Cha là chân lý. Cũng như Cha đã sai Con vào thế gian, thì Con cũng sai chúng vào

thế gian. Và vì chúng, Con đã tự thánh hoá, để cả chúng cũng được thánh hoá trong chân lý”. (Ga 17:11b-19)

+> “... **Lạy Chúa, Chúa thấu suốt tâm hồn mọi người, xin hãy tỏ ra Chúa chọn ai trong hai người này, để nhận chức vụ và tước hiệu tông đồ thay cho Giuđa, kẻ đã hư hỏng mà đi đến nơi của nó**”. Thế rồi họ bắt thăm và

Matthia đã trúng thăm: Ông được kể vào với số mười một tông đồ...” – “... *Các con thân mến, nếu Thiên Chúa thương yêu chúng ta dường ấy, thì chúng ta cũng phải thương yêu nhau...*”

+> “... Con đã ban lời Cha cho chúng, và thế gian đã ghét chúng, vì chúng không thuộc về thế gian, cũng như Con không thuộc về thế gian. Con không xin Cha đem chúng ra khỏi thế gian, nhưng xin gìn giữ chúng cho khỏi sự dữ. Chúng không thuộc về thế gian, cũng như Con không thuộc về thế gian. **Xin hãy thánh hoá chúng trong sự thật: lời Cha là chân lý...**”

== Tin Mừng hôm nay nói lên tâm tình của một Người vừa là Thầy, vừa là Bạn, vừa là Anh - nghĩa là một Người đón nhận tất cả môn đồ, "chiên con chiên mẹ", anh chị em bạn hữu thân thiết nhất hay không thân thiết, ngay cả thù địch, "thế gian"... - dâng lên "Cha của tất cả mọi loài sinh động vật" lời nguyện cầu chân tình cảm mến, pha lẫn ít nhiều tâm tư ngậm ngùi... chia tay = "Thầy về cùng Cha", "Thầy không để anh chị em mồ côi", "Thầy ở đâu anh chị em cũng ở đó", "Thầy ở với anh chị em mọi ngày cho đến tận thế", v.v....

== Chúng ta đã ít nhiều cảm nhận được sự hiện diện - chẳng những chỉ hiện diện "cho có mặt", mà là sức sống, sự sống, của đức Ki-tô trong, với, và cho mỗi người chúng ta, qua Bí Tích Thánh Thể.

Đức Giêsu Ki-tô đã về Trời... Nghìn trùng xa cách, người đã đi rồi...

Trại tị nạn Palawan, 1984. Thanh và Tân là 2 bạn tương đối khá thân, quen nhau trong trại tị nạn. Một ngày như... mọi ngày, khoảng 9 giờ sáng. Không hẹn mà hò, cả Thanh và Tân xách mỗi người 2 thùng chạy thật nhanh đến vòi nước, với hy vọng là người đầu tiên hứng nước - khỏi mất công xếp hàng đợi chờ. Có lẽ cả hai đều chỉ nhắm thẳng vòi nước nên không để ý đến nhau.

Đến gần vòi nước, vì ai cũng muốn là người đầu tiên, nên đã chạm nhau té ngã khá nặng. - thì ra là may!!! cả hai cùng hậm hực chườì rửa nhau một lượt. Con đau té ngã làm cả hai quên bẵng đi rằng mình từng là bạn, dù không phải bạn rất thân, nhưng cũng là bạn. Thế rồi màn ẩu đả diễn ra. Thuận tay, Thanh vơ một khúc gỗ bên cạnh búa xuống đầu Tân = máy chảy thành vòi... Ban An Ninh trại tị nạn đem Tân vào phòng cấp cứu, nhốt Thanh vào "chuồng khỉ" đợi giờ thẩm tra.

10 giờ sáng, tiếng thánh thót trên loa loan báo tin mừng : "Đồng bào có tên sau đây chuẩn bị hành lý, ra phi trường đi Manila, chuyến bay lúc 11 giờ 30 sáng..."

Ai đã từng ở trong trại tị nạn Palawan hoặc bất kỳ trại tị nạn nào ở Đông Nam Á, cũng đã thấm hiểu bầu không khí nôn nao mong chờ được xướng ngôn viên đọc tên mình. Trong danh sách lần này, có tên... Thanh Nguyen Vu = đích thị là hấn chứ không ai khác nữa! Thanh nhảy đứng lên reo hò vui sướng, dù đang bị nhốt trong "chuồng khỉ". Tiếng reo hò không lâu, chợt biến mất: Thanh thoáng nhận ra hình ảnh của Tân đang ôm đầu máu. Hối hận. Nhưng kìa! Tân, phải

chính Tân mang đầu băng bó cùng đi với Ban An Ninh đến "chuồng khỉ", miệng cười toe toét lên tiếng :

- Thanh! mày được đi Manila rồi kìa!

Thật hay mơ? Thanh dụi mắt. Tiếng lét két mở cửa "chuồng khỉ" cho Thanh biết là sự thật. Tân vẫn tươi cười, càng làm Thanh bồn chồn xúc động. Có thể vậy sao? Nhưng niềm vui được đi Manila chuẩn bị đi Mỹ trấn áp mọi sự. Tân ôm chồm lấy Thanh, miệng cười nói : "Mày hên thiệt !"

Tiếng rĩ rả như hờn hờn tủi tủi, như luyến tiếc nhớ nhung của bài hát "Nghìn Trùng xa cách... người đã đi rồi!..." bùi ngùi rên rỉ trên ống loa do Ban Thông Tin trại Palawan phát ra.

Tại phi trường Princessa City, trước khi chia tay lên máy bay đi Manila, Thanh và Tân lại rung rung nước mắt ôm lấy nhau...

- chúc mày lên đường bình an!

- chúc mày may mắn sớm lên đường đi định cư...

Thật không tưởng tượng nổi mới cách đây hơn 1 tiếng đồng hồ, 2 người này ấu đã nhau đắm máu, bây giờ lại ôm nhau ... đắm nước mắt yêu thương!

== Tin Mừng hôm nay nói lên tâm tình của một Người vừa là Thầy, vừa là Bạn, vừa là Anh - nghĩa là một Người đón nhận tất cả môn đồ, "chiên con chiên mẹ", anh chị em bạn hữu thân thiết nhất hay không thân thiết, ngay cả thù địch, "thế gian"... - dâng lên "Cha của tất cả mọi loài sinh động vật" lời nguyện cầu chân tình cảm mến, pha lẫn ít nhiều tâm tư ngậm ngùi... chia tay = "Thầy về cùng Cha",

"Thầy không để anh chị em mồ côi", "Thầy ở đâu anh chị em cũng ở đó", "Thầy ở với anh chị em mọi ngày cho đến tận thế", v.v....

+ Chúng ta đã ít nhiều cảm nhận được sự hiện diện - chẳng những chỉ hiện diện "cho có mặt", mà là sức sống, sự sống, của đức Ki-tô trong, với, và cho mỗi người chúng ta, qua Bí Tích Thánh Thể.

+ Chúng ta cũng đã hơn một lần cảm nghiệm được tâm tình vui - buồn - xung đột - làm hòa - ngậm ngùi, nghĩa là tất cả những ái ô hỉ nộ của hai anh bạn tại trại tị nạn Palawan.

== Lắm lúc chúng ta tưởng rằng chỉ có sự mâu thuẫn, đụng chạm, xung đột rồi làm hòa, gặp nhau rồi phân ly... khi mỗi người chúng ta trực diện với một đối tượng ngoài bản thân của chính mình, nhưng thật ra, sự xung đột rồi làm hòa, phân ly rồi hợp mặt - hợp mặt rồi chia tay... xảy ra trong chính hữu thể của mỗi một chúng ta. Anh Thanh và Tân trong câu chuyện trên không ai khác chính là con người với bản năng tự tại của mỗi một chúng ta và **Con Người** tiềm ẩn sống động, sống trong, sống với, sống cho chúng ta ngay trong bản ngã của chính mỗi người chúng ta : lương tâm = **Con Người** - dù mỗi một chúng ta nhận biết hay không - đó chính là "Đấng đã tạo dựng, yêu thương" mỗi một chúng ta, những muốn "Thầy ở đâu anh chị em cũng ở đó".

+ Kinh nghiệm sống của anh chị em mình cho thấy, lắm lúc anh chị em mình cảm thấy con mắt lương tâm âu yếm nhìn mình và mình vui sướng trọn vẹn, nhưng cũng lắm lúc con mắt LƯƠNG TÂM nhìn mình như bụi ngùi xót xa luyến tiếc, như nghìn trùng xa cách, người đã đi rồi... và không nhiều thì ít mình cũng cảm thấy xót xa bụi ngùi hối hận.

+ Vấn đề là anh chị em mình muốn vui sống dưới con mắt yêu thương, âu yếm của lương tâm hay cứ khur khur chọn cái nhìn đầy u buồn trách móc ?

== Nói đến hai chữ **LƯƠNG TÂM**, tôi nhớ đến vài câu chuyện “vui vui” có, “ghê tởm” có, mà “khâm phục” không ít ảnh hưởng đến niềm tin của một tôn giáo cũng có, kèm theo **MỘT TIẾNG THỞ DÀI** ngao ngán cho “số kiếp con người” cũng có, trong cõi nhân sinh ở trần gian này... :

a. chuyện “vui vui” = trong một cuộc họp mặt anh chị em LASAN (sau biên cô 75) chuyện trò vui vẻ, mừng sinh nhật của một Anh/Chị/Em, “bà con” kể chuyện vui hoặc nêu ra những câu đố vui cười - “cho đời bớt cay đắng” (!?) sau vụ đòi tiền, chứng dẫu cho một cuộc đòi đòi không mấy tương lai...

– Một trong những câu đố đó là: “Con gì không có răng mà biết CĂN, RÚT ?”

– Nhao nhao tiếng trả lời “con LƯƠNG TÂM!”;

b. chuyện “ghê tởm”: ông hiệu trưởng trường Minh Đức, giáo xứ Từ Đức – là ngôi trường nhà nước trao đổi để lấy cơ sở Lasan Mossard, dành cho cán bộ vì cách mạng mà thất học = trường bỏ túc công nông... – đã chỉ cho tôi cách thức “khắc phục” lương tâm của người khác “tuân phục” ý muốn/mục đích của một chế độ theo chủ thuyết gọi là xhcn/cs:

Năm 1976, sau khi công khai hóa sắc lệnh: “... Linh mục, về họ đạo, tu sĩ nam&nhữ, về tu viện – trả lại tất cả cơ sở giáo dục cho Xã hội xã hội chủ nghĩa...”, ông hiệu trưởng kêu tôi lên văn phòng hiệu trưởng “làm việc”; sau vài phút giảng, giảng rồi lại giảng đi giảng lại tính ưu việt của bác và đảng, của đỉnh cao trí tuệ, ông nói:

- *Đứng trước một tên tư sản bóc lột công nhân đến xương tủy, mồ hôi nước mắt và máu, các anh làm gì để ngăn chặn nó ngưng bóc lột?*

- *Nếu quả thật tên chủ nhân tư bản đó bóc lột giới thợ thuyền tận xương tủy như ông vừa nói, thì trên mặt tổ chức xã hội trần thế đã có luật pháp bảo vệ giới thợ thuyền. Nhà cầm quyền xã hội trần thế cứ việc lấy luật pháp mà trừng trị tên tư bản độc ác kia. Phần chúng tôi, chúng tôi không ngừng tuyên xưng “xã hội trần thế chỉ là tạm bợ, mà xã hội Nước Trời - sau cuộc đời vất vả ở trần thế này, mới thật là vĩnh cửu”. Vì thế, chúng tôi cứ giảng, giảng và lại giảng để nhắc nhở cho mọi người - và cho chính chúng tôi, biết và nhớ đâu mới thực sự là vĩnh cửu. Riêng đối với tên tư bản độc ác kia, ngoài luật pháp của xã hội trần thế trừng trị thích đáng, chúng tôi còn nhắc nhở hấn biết nhận và nghe tiếng nói của lương tâm...*

- *Utopique! ông hiệu trưởng ngắt lời. Lương tâm! Lương tâm! Lương tâm của tên tư bản độc ác đó chẳng khác gì cái gọi là lương tâm của các anh... Cũng nhà lầu xe hơi, cũng tiền hô hậu ủng, cũng lên voi xuống ngựa, cũng hoan hô vạn tuế... Hừm! giọng ông ta bỗng trở nên lạnh lùng đến khiếp sợ. Chúng tôi chẳng cần gì phải giảng, giảng rồi lại giảng... chúng tôi chỉ cần LUI CON DAO vào ngực nó, là nó phải tuân theo ngay.*

c. chuyện “khâm phục” = không biết cấp lãnh đạo Cao Đài Giáo được linh ứng từ đâu mà thường thấy tại mỗi “thánh thất” tranh ảnh **MỘT CON MẮT** – tôi nghe nói là “**THIÊN NHÃN**” - Riêng kẻ hèn phàm phu tục tử này, vì may mắn qua các lớp trung học theo chương trình Pháp, nên cũng biết ít nhiều về đại văn hào Victor Hugo, trong số các tác phẩm trứ danh như **LES MISÉRABLES**, **LE BOSSU DE NOTRE DAME DE PARIS**, v.v... tôi nhớ một đoạn trong **LA LÉGENDE DES SIÈCLES** kể lại chuyện sau khi ông Caen giết em mình là Aben thì Đức Chúa trừng phạt ông Caen: dù ông Caen đi đâu - trèo lên núi cao, hoặc chạy ra ngoài biển khơi xa tấp, hoặc tự chôn vùi trong lòng đất tăm tối... - đi đâu cũng thấy một **CON MẮT** đang theo dõi mình... Tôi còn nhớ Huỳnh thầy phó Daniel Trạng, chủ nhiệm lớp Seconde và là giáo sư giảng dạy môn văn chương xứ “Gaulois (!)” chú thích: “Đó là **CON MẮT LƯƠNG TÂM** Đấng Tạo Hóa đã đặc để trong thâm tâm của mỗi một chúng ta...”

d. **THỔ DÀI** ngao ngán cho cõi nhân sinh: – bi quan ? - yếm thế ? Nhưng chắc hẳn không ai không thừa nhận:

Trong những tuần/tháng vừa qua – cũng như trong quá trình lịch sử của xã hội loài người nhiều ngàn thế kỷ đã qua và sẽ tiếp diễn mai này... -, nhan nhản trên các mang xã hội/thông tin, v.v... những video clip (không ngoại trừ những chương trình, dự tính tài chánh tiền tài của gia đình/hội đoàn/xã hội lớn bé này hay cộng đoàn tu sĩ nam nữ nọ của mọi tôn giáo...) phơi bày những “ngón” hám

tài hám của hám tiền, nói cách chung hám của cải và coi trọng tiền tài vật chất, được trình diễn qua những diễn viên thật xuất sắc – bằng nhiều hình thức thật tinh tế và... chính chị chính em, đại khái ĐĨ MIỆNG (sorry đã phải dùng danh từ khiêm nhã) - bộc lộ một HIỆN TƯỢNG THỜI ĐẠI về nếp sống của con người với người, về MỐI TƯƠNG GIAO TỐT LÀNH/GHÊ TỎM giữa người với người [đặc biệt với NGƯỜI THÂN NHẤT] trong xã hội loài người hiện nay, hoặc ít nhất trong một xã hội thu nhỏ của một quốc gia/địa phương hiện nay: TIỀN – TIỀN – VÀ TIỀN... trên cả tình người, tình con cháu hiếu thảo/kính trọng đối với ông bà/cha mẹ và bậc già nua tuổi tác hoặc tật nguyên...

+ LƯƠNG TÂM đâu?

+ CON MẮT Đáng Tạo Hóa đặc dể trong thâm tâm con người đâu?

+ chỉ biết cầu mong hiện tượng MỘT RỪNG KHÔNG CHỨA HAI CỌP đừng/không bao giờ tái diễn trong nếp sống vốn an lành của mỗi nhóm NGƯỜI.

== Trận chiến giữa Ukraine và Nga = nhưng thực chất, ai cũng thấy ngay ngày đầu tiên 24/2/2022 khi Nga xua quân vào tiến chiếm Ukraine, là không đơn thuần chỉ giữa Ukraine và Nga, mà giữa hai, ba thế lực – chúng ta tạm gọi là “ngư ông đắc lợi” : khôn khổ là cả hai bên đều tiêu tan, phần lãnh đủ là cả hai dân tộc, lẽ tất nhiên là người dân vô tội, mà các “ngài ngư ông” đắc lợi không hề bị roi một cọng tóc cọng râu trắng bạc... [*chỉ cần nhắc lại chuyện chấm dứt thế chiến II bằng hai quả bom nguyên tử tại Hisroshima và Nagasaki thì cũng hiểu rõ và mừng tưng*

ai mới thật sự là nạn nhân – chẳng những bị mất tóc rụng râu mà khắp cùng thân thể tan nát đầy thương tích cháy đen, trong khi đó nói chi đến đung một cọng tóc hay cọng râu bạc phơ của những ngài ngư ông trực lợi ngồi rung đùi trên nệm sofa êm mát, miệng phì phà điếu cigar đắt giá?]

+ Thay vì “lùi con dao vào ngực bọn đó,” thì trớ trêu thay, chúng nó (các ngài ngư ông đắc lợi) chỉ cần bơm thêm ảo tưởng vào lương tâm của con cò thí ý tưởng thắng trận, chắc chắn thắng bằng vũ khí hiện đại, giết người như ngóe... + không kể đến màn tăng bốc nâng lên cao vời vọi: nào là anh hùng, nào là chính chị chính em tài ba, nào là nhà ngoại giao vĩ đại, nào là tầm hiểu biết quân sự điều binh khiển tướng thật tuyệt vời, nào là một điều “Ngài TT” hai điều “Ngài TT”...(nào là nhà... “ăn xin” tài tình!) bất chấp bao nhiêu là sự tàn phá nhà cửa ruộng đất, bao lầm than khổ khổ cho dân vô tội... who cares?

+ Thế thì lương tâm của các ngài ngư ông trực lợi và của những con cò thí thuộc loại lương tâm nào nhỉ? Utopique? – Utopia? – Hám danh? Tư bản cao độ? Tư bản xanh/đỏ? Nếu quả thật những người đó mà có lương tâm như vậy thì... something wrong with their mind and spirit and heart!

+ Vì vậy mà họ không/chưa bao giờ cảm nghiệm và thấy con mắt lương tâm âu yếm nhìn họ và họ vui sướng trọn vẹn, nhưng toàn là con mắt lương tâm nhìn họ như bụi ngùi xót xa luyến tiếc, như nghìn trùng xa cách, người đã đi rồi... và không nhiều thì ít họ cũng cảm thấy xót xa bụi ngùi hối hận == mong sao họ cảm nhận được về thứ hai...

+ Trong cuộc sống của loại người này (các NGÀI NGƯ ÔNG) thì làm sao mà nghe và thấm hiểu cho được câu khuôn vàng thước ngọc của Thấy Chí Thánh, của vị Chấn Chiên nhân từ, của Vị Thầy hằng yêu thương mỗi người và nhắn nhủ : = **Hãy yêu thương nhau như Thầy yêu dấu Anh Chị Em – hãy làm cho người ta mọi điều Anh Chị Em muốn người ta làm cho mình...** đã, đang và sẽ vang vang mọi nơi mọi lúc cho đến ngày cuối cùng của nhân loại – ngày sự thật sẽ được phơi bày, ngày mà Vị Thẩm phán tối cao sẽ phán quyết: **“hỡi những người Cha Ta chúc phúc, hãy vào hưởng hạnh phúc vĩnh cửu đã dành sẵn cho các người, vì khi Ta**

đói, Ta khát, Ta trần truồng, Ta đau ốm, Ta bị áp bức tù tội... thì các ngươi đã trợ giúp Ta trong một những em bé này...” hoặc: “Hỡi những kẻ gian ác hung dữ, hãy vào nơi dành cho các ngươi, vì chính khi các ngươi không làm cho một người bé nhỏ của Ta đây, là không làm cho Ta!”

Xin Cha từ nhân “chớ trách phạt chúng vì chúng không biết việc chúng làm!”

– chỉ cầu mong chúng “nghe” được, dù trong giấc mơ hoặc lúc khó ngủ, tiếng thở than trách móc của người dân vô tội và “thấy” con mắt lương tâm như nhắc nhở:
“Hỡi những kẻ gian ác hung dữ, hãy vào nơi dành cho các ngươi, vì chính khi các ngươi không làm cho một người bé nhỏ của Ta đây, là không làm cho Ta!”

= Chúng ta cùng nhau NHỚ đến Chúa!

= chúng con thờ lạy Chúa!

+ Chúa Giêsu ngự trị lòng ta!

+ luôn luôn!